m/ch

Ústavní soud
Joštova 8
660 83 Brno 2

Datovou schránkou

V Praze dne 30.03.2026

Stěžovatelka:	**D. G.** nar.: bytem
právně zastoupena:	**Mgr. Markétou Chudáčkovou, advokátem** se sídlem Uruguayská 416/11, 120 00 Praha 2 – Vinohrady ev. č. ČAK: 10249
Stěžovatel:	**R. S.** nar.: bytem **zastoupen matkou D. G.**
Účastník řízení:	**Krajský soud v Ústí nad Labem** Národního odboje 1274 400 92 Ústí nad Labem 50 **Okresní soud v Ústí nad Labem** Kramoly 641/37 401 24 Ústí nad Labem
Vedlejší účastník:	**G. K.** nar.: bytem

<u>Ústavní stížnost</u>

dle čl. 87 odst. 1 písm. d) ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky ve spojení s ust. § 72 odst. 1 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu,

proti

usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19.12.2025 pod č.j.: 96 Co 363/2025-1930b)
usnesení Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 23.11.2025 pod č. j.: 0 P 121/2020-86

Mgr. Markéta Chudáčková, advokát
ev. č. ČAK.: 10249 Adresa: Uruguayská 11, 120 00 Praha 2 – Vinohrady
Tel.: +420 606 678 573 E-mail: marketa.chudackova@forumiuris.cz

Přílohy:

1) Plná moc
2) Usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19.12.2025 pod č. j.: 96 Co 363/2025-1930b)
3) Usnesení Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 23.11.2025 pod č. j.: 0 P 121/2020-86
4) Návrh na nařízení předběžného opatření ze dne 17.11.2025
5) Odvolání ze dne 01.12.2025
6) Rozsudek Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 26.06.2025 pod č. j.: 0 P 121/2020-1843
7) Odvolání matky ze dne 08.10.2025
8) Odůvodnění odvolání matky ze dne 17.10.2025
9) Doplnění odůvodnění matky ze dne 25.02.2026
10) Návrh na vydání prozatímního rozhodnutí ze dne 10.03.2026 (péče)
11) Návrh na vydání prozatímního rozhodnutí ze dne 16.03.2026 (škola)
12) E-mail právní zástupkyni otce ze dne 09.03.2026
13) Návrh dohody rodičů
14) E-mail právní zástupkyni otce ze dne 10.03.2026
15) E-mail právní zástupkyně otce ze dne 10.03.2026
16) Videonahrávka ze dne 08.11.2025 (součástí opatrovnického spisu, s ohledem na velikost zasláno prostřednictvím úschovny https://www.uschovna.cz/zasilka/UW4CCP8Y9M4YU73N-DA6/ a bude zasláno také na USB Disku)
17) Videonahrávka ze dne 03.01.2026
18) Videonahrávka z května 2025

I.
Napadená rozhodnutí

1. **Stěžovatelka po vyčerpání všech opravných prostředků** (zákon neposkytuje proti rozhodnutí odvolacího soudu jiný zákonný opravný prostředek (k tomu srov. bod 31. nálezu Ústavního soudu ze dne 22.10.2009 pod sp. zn.: IV. ÚS 956/09), **podává v zákonné lhůtě tuto Ústavní stížnost, kterou napadá všechny výroky rozhodnutí:**

    1) Usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19.12.2025 pod č. j.: 96 Co 363/2025-1930b)
    2) Usnesení Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 23.11.2025 pod č. j.: 0 P 121/2020-86

    a to v celém jejich rozsahu a z níže uvedených důvodů.

    Stěžovatelka podává tuto ústavní stížnost i jménem svého syna Tomáše, který neměl v řízení řádné zastoupení, kdy soudem byl jmenován stejný opatrovník, který jeho práva porušil.

2. Dne 23.11.2025 bylo matce doručeno usnesení Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 23.11.2025 pod č. j.: 0 P 121/2020-86 (dále jen „**rozhodnutí soudu prvního stupně**“), kterým bylo rozhodnuto k návrhu na vydání předběžného opatření podaného matkou takto:

    I. Návrh na vydání předběžného opatření ve znění:
    a) „Matka je oprávněna se stýkat s nezletilým R.S., v období od vydání tohoto usnesení do 31. 1. 2026.
    Otec je povinen strpět styk matky s nezletilým v období od vydání tohoto usnesení do 31. 1. 2026.
    b) Otci a matce se ukládá, aby každý z rodičů samostatně nejdříve dne 24. 11. 2025 (a nejpozději pak do tří dnů od tohoto data) kontaktoval rodinnou poradnu Marsellus – centrum pro rodinu, z. ú., na adrese Teplice, U Císařských lázní 368/7, za účelem poskytnutí rodičovských konzultací.
    c) Rodiče jsou povinni strpět poskytování pravidelné odborné psychologické podpory nezletilému dle volby soudu.
    d) Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. “,
    se zamítá.

    II. Nařizuje se předběžné opatření ve znění: Zakazuje se jakkoli zveřejňovat a přikazuje se odstranit již zveřejněné zvukové nebo obrazové záznamy, písemnosti osobní povahy či jiné záznamy a informace pořízené o soukromém životě nebo jakékoli údaje související s úpravou poměrů nezletilého R.S., hlavně informace rodinně právního charakteru, o jeho fyzickém či psychickém zdravotním stavu nebo spojené se školou, a to na sociálních sítích, médiích nebo jiných formách uveřejnění na internetu, v televizi, rádiu, novinách, a to subjektům – rodičům (a jejich právních zástupcům), subjektu Seznam Zprávy, a.s., IČO 13974475, Spolku Maják pro Tebe z.s., IČO 23457767.

    III. Opatrovníkem nezletilého R. S. pro řízení o nařízení předběžného opatření soud jmenuje orgán sociálně-právní ochrany dětí Statutárního města Ústí nad Labem.“.

3. Dne 01.12.2025 matka podala v zákonem stanovené lhůtě odvolání proti všem výrokům rozhodnutí soudu prvního stupně, které napadla v celém rozsahu.

4. Dne **29.01.2026** bylo matce doručeno usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19.12.2025 pod č. j.: 96 Co 363/2025-1930b) (dále jen „**rozhodnutí odvolacího soudu**“), kterým bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně ve **výrocích I. a III., a změně výrok II. rozhodnutí soudu prvního stupně takto:**

II. Rodičům se zakazuje, aby po dobu řízení ve věcech péče soudu o nezletilé, aktuálně vedených u Okresního soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 0 P 121/2020 poskytovaly jiným osobám, vyjma svých právních zástupců, nebo zástupců nezletilého, informace o nezletilém, v jakékoli formě, kterými by mohlo dojít ke ztotožnění nezletilého v souvislosti s probíhajícím řízením ve věcech péče soudu o nezletilé, nebo k zásahu do jeho osobnostních práv. Pokud tak rodiče již učinili, ukládá se jim povinnost zajistit odstranění již zveřejněných veškerých záznamů a informací o nezletilém.

5. Soud prvního stupně i odvolací soud takto rozhodly, ačkoliv k nařízení předběžného opatření, kterým uložily zákaz, jak rodičům poskytovat informace týkající se nezletilého R.S., tak i jiným osobám, vyjma svých právních zástupců nebo zástupců nezletilého, neměly **žádný procesní návrh**. Je nepřijatelné, aby takto soudy rozhodovaly o omezení základního lidského práva **na svobodu projevu bez zákonného podkladu. I kdybychom připustili jakousi vytvořenou všeobjímající logiku o nejlepším zájmu dítěte, to není tento případ. Předběžné opatření bylo vydáno pouze několik hodin poté, kdy byl v neděli 23.11.2025 ráno zveřejněn podcast Ve stínu pod názvem „Bez Tomáška neodejdu!“ Úřednice odnesla plačícího chlapce z bytu matky na seznam zprávy https://www.seznamzpravy.cz/clanek/porady-ve-stinu-bez-tomaska-neodejdu-urednice-odnesla-placiciho-chlapce-z-bytu-matky-292065, a předběžné opatření bylo vydáno v neděli 23.11.2025 odpoledne, v tentýž den bylo doručeno i subjektům, které ani nejsou účastníky opatrovnického řízení a to subjektům Seznam Zprávy, a.s., a Spolku Maják pro Tebe z.s.**

6. **Jde o případ, kdy je dítě cca 3 roky bez psychologické pomoci donucováno ke styku s otcem, který odmítá až tak, že od otce utíká. Nikdo ho neposlouchá, naopak příslušný OSPOD bere spravedlnost do svých rukou a zcela mimo zákon dítě z bytu matky, kam předtím uteklo, násilím odnáší, bez vykonavatele, bez soudního rozhodnutí k výkonu odnětím dítěte. A místo, aby soud tento dlouho trvající nezákonný stav začal řešit, zakáže ze dne na den rodičům, jejich právním zástupcům, novinářům a organizaci, která videa zveřejnila o situaci chlapce informovat veřejnost. V rámci odvolacího řízení došlo pouze k formální korekci, kdy konkrétní subjekty byly nahrazeny „jinými osobami“. Nejde o ochranu dítěte a jeho důstojnosti, jde o ochranu stáních orgánu, které selhávají a porušují základní práva dítěte, rodičů i „jiných osob“.**

II.

S ohledem na níže uvedené stěžovatelka, aby Ústavní soud vydal tento:

NÁLEZ,

jímž zruší:

usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19.12.2025 pod č.j.: 96 Co 363/2025-1930b), a usnesení Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 23.11.2025 pod č.j.: 0 P 121/2020-86, kterými byla porušena následující základní práva stěžovatelky, a to právo dle:

- čl. 32 Listiny (právo na rodinný život),
- čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (právo na respektování rodinného a soukromého života)
- čl. 17 odst. 1, 2, 3 a 4 Listiny (právo na svobodu projevu a zákaz cenzury)
- čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (právo na svobodu projevu)
- čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (právo na spravedlivý proces)

a kterými byla porušena základní práva nezletilého R.S., a to dle:

- čl. 3 Úmluvy - Nejlepší zájem dítěte
- čl. 5 Úmluvy - Rodinné prostředí a ochrana
- čl. 32 odst. 4 Listiny - právo na rodičovskou výchovu a péči
- čl. 8 Úmluvy - Ochrana identity (ochrana identity dítěte, včetně jeho rodinných vazeb)
- čl. 9 Úmluvy - Právo na rodinu (dítě by nemělo být odděleno od svých rodičů)
- čl. 12 Úmluvy - Právo na vyjádření názoru (dítě má právo vyjádřit svůj názor na věci, které se ho týkají).
- čl. 13 Úmluvy - Svoboda projevu (právo na svobodu vyjadřování).
- čl. 16 Úmluvy - Ochrana soukromí (dítě má právo na ochranu soukromí)
- čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (právo na spravedlivý proces)

III.
DŮVODNOST ÚSTAVNÍ STÍŽNOSTI

7. Soudy zasáhly do základních práv stěžovatelky, stejně tak nezletilého R.S. způsobem odporujícím čl. 4 odst. 4 Listiny (při omezování základních práv musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu) a v důsledku rozhodování *ultra vires* (nad rámec návrhu) porušil její právo na spravedlivý proces a soudní ochranu dle čl. 36 odst. 1 Listiny a právo na spravedlivý proces dle čl. 6 úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Stejně tak svou pasivitou vydat předběžné opatření dle návrhu matky porušily výše uvedená ostatní základní práva, která požívají soudní ochrany.

8. Ve věci rozhodující soudy porušily základní práva stěžovatelky a R.S. tím, že místo aby řešily dítě poškozující a nefunkční rozhodnutí v opatrovnické věci a poskytly pomoc jak oběma rodičům, tak R.S., nařídily mimo svou pravomoc a bez zákonného podkladu zákaz zveřejňování informací. Takže ač je situace dodnes neúnosná, R.S. již odmítá chodit i do školy, protože jej prostřednictví školy předáván otci, soudy jsou dosud nečinné. Dokonce není ani nařízený termín odvolacího jednání. Není rozhodováno o návrzích na vydání prozatímních rozhodnutí, veškerá deeskalující předběžná opatření byla zamítnuta, otec dohodu odmítá. Jediné, o co se soudy postaraly je zákaz o věci veřejně mluvit. R.S. ale chce být slyšen, dokonce ani na Policii nemohl vypovídat (viz video nahrávka ze dne 3.1.2026). Nikdo nic neřeší, Tomáš rozhodnutí soudů musí žít a matka, ani media nesmí o situaci informovat. Na ochranu koho tedy soud bez zákonného zmocnění vydal rozhodnutí, které není nic jiného než nezákonná cenzura?

9. Stejně tak je důvodnost ústavní stížnosti založena otázkou podstatnou pro praxi, která judikaturou dosud nebyla v tomto kontextu uspokojivě řešena, a to tedy, zda **je v souladu s ústavním pořádkem, aby obecný soud v opatrovnickém řízení bez návrhu a bez prokázání naléhavé potřeby a testu proporcionality uložil účastníkům <u>i třetím osobám</u> informační embargo na případ, který je předmětem legitimního veřejného zájmu z důvodu flagrantního a opakovaného pochybení orgánů veřejné moci?** Je v zájmu nezletilého dítěte a demokratického právního státu v rámci potřebné kontroly výkonu státní moci veřejností, aby byla odebírána soudy možnost veřejně poukazovat na excesivní zásahy orgánů státu, zde sociálně-právní ochrany dětí a soudu, jako bylo v dané věci výkon rozhodnutí „na ulici“ či zcela mimo zákon provedené odnětí R.S. násilím?

10. V dané věci jde skutkově o od počátku nesprávně řešený protrahovaný opatrovnický spor, který trvá již několik let. V daném opatrovnickém řízení došlo a nadále dochází k závažným vadám, *jak k dlouhodobému dokonce i nezákonnému vynucování styku proti vůli dítěte*, tak jde o extrémní případ, kdy:
    - státní instituce popírají základní práva R.S., kdy napadená rozhodnutí jsou jen střípkem pochybení státních institucí v dané věci
    - soudy opakovaně nerozhodují v nejlepším zájmu R.S. ani v souladu se zákonem
    - psychické násilí páchané státními institucemi na R.S. v rozporu s judikaturou ESLP
    - za nefungování rozhodnutí soudy kriminalizují matku, i když R.S. styk dlouhodobě odmítá a ze styku od otce 2x uteklo (bylo rozhodnutím o péči soudem zahnáno do kouta), kdy jeho názor nikdy v řízení nebyl zohledněn,
    - došlo k nezákonném zásahu OSPODu dne 8.11.2025, který jej nepravdivě interpretoval a soud prvního stupně na něm založil své rozhodnutí,
    - soud ignoruje i přes upozornění a podání matky tento stav již 6 měsíců a ponechává v platnosti zcela nefunkční rozhodnutí, na základě kterého otec podává na matku opakovaně trestní oznámení, matka je stíhána za maření výkonu rozhodnutí, také zcela excesivně avšak veškeré návrhy, které by alespoň částečně napravily právní stav do souladu s faktickým stavem do doby, než bude meritorní rozhodnutí změněno nebo zrušeno, zcela zamítá, konkrétně pak:

    - návrh matky na nařízení předběžného opatření ze dne 17.11.2025 (napadené rozhodnutí soudu prvního stupně), podaný po 2 útěku R.S. od otce, kdy matka žádala psychologickou pomoc pro R.S.;
    - návrh matky na nařízení předběžného opatření ze dne 17.12.2025, kdy matka opakovaně žádala psychologickou pomoc pro R.S.;
    - návrh na nařízení předběžného opatření ze dne 14.12.2025 podaný právní zástupkyní R.S., kterou si sám zvolil;
- nerozhodl o návrhu matky na vydání prozatímního rozhodnutí ve věci nahrazení souhlasu otce se školní docházkou R.S. (R.S. odmítá chodit do školy v Krupce, kam jej otec bez souhlasu matky umístil) ze dne 16.03.2026;
- nerozhodl o návrhu matky na vydání prozatímního rozhodnutí ve věci péče o R.S., který byl podán z důvodu, že meritorní rozhodnutí je zcela nefunkční a není realizováno z důvodu konstantního odmítání R.S. ze dne 10.03.2026;
- odvolací soud dosud nenařídil soudní jednání v meritu věci, a to i přesto, že odvolání bylo matkou podáno již dne 08.10.2025, tj. před téměř 6 měsíci;
- ani se soudkyně soudu prvního stupně neúčastnila případové konference na OSPOD dne 10.02.2026, kdy se jednalo právě také o faktických dopadech meritorního rozhodnutí do reality a o jeho nefunkčnosti a jak toto napravit;

a tím vším zasáhl a nadále opakovaně zasahuje do základních práv dítěte a matky a udržuje zcela nefunkční soudní rozhodnutí, které je odtržené od reálného světa.

Státní orgány jsou tedy pasivní v řešení nefunkční situace, dítě nechrání, naopak poškozují nezákonným donucováním ke styku s otcem. A o tom všem se veřejnost nesmí dozvědět.

11. Ústavní soud není další přezkumnou instancí, nicméně pro posouzení důvodnosti ústavní stížnosti a objasnění stavu opatrovnického řízení a kompetence opatrovníka jsou některá podání v opatrovnickém řízení a s tím související relevantní videonahrávky připojeny, aby se Ústavní soud mohl s věcí seznámit. V dané věci totiž nejde pouze o ojedinělý exces v jednom řízení týkající se stěžovatelů, jde o rozsáhlá systémová pochybení, která se nabalují a dítě dnes již velmi poškozují, nicméně jde o celkové selhání systému.

Důkazy

- *Rozsudek Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 26.06.2025 pod č. j.: 0 P 121/2020-1843*
- *Odvolání matky ze dne 08.10.2025*
- *Odůvodnění odvolání matky ze dne 17.10.2025*
- *Doplnění odůvodnění matky ze dne 25.02.2026*
- *Návrh na vydání prozatímního rozhodnutí ze dne 10.03.2026 (péče)*
- *Návrh na vydání prozatímního rozhodnutí ze dne 16.03.2026 (škola)*
- *E-mail právní zástupkyni otce ze dne 09.03.2026*
- *Návrh dohody rodičů*
- *E-mail právní zástupkyni otce ze dne 10.03.2026*
- *E-mail právní zástupkyně otce ze dne 10.03.2026*
- *Videonahrávka ze dne 08.11.2025 (součástí opatrovnického spisu, s ohledem na velikost zasláno prostřednictvím úschovny* https://www.uschovna.cz/zasilka/UW4CCP8Y9M4YU73N-DA6/ *– a bude zasláno také na USB Disku)*

- *Videonahrávky ze dne 03.01.2026*
- *Video nahrávka z května 2025*

IV.
ODŮVODNĚNÍ ÚSTAVNÍ STÍŽNOSTI

12. V dané věci se tedy jedná o právní posouzení těchto otázek z pohledu ústavní konformity.

Bylo řízení předcházející napadeným rozhodnutím soudů ústavně konformní, když:

- **dítě bylo zastoupeno opatrovníkem, který předtím brutálně porušil jeho práva nezákonným odnětím dítěte dne 8.11.2025** (viz video nahrávka v příloze pořízená starším a také situací traumatizovaným bratrem Tomáše)

- **rozhodnutí neposkytla dítěti předběžným opatřením ochranu v jeho situaci po nezákonném zásahu úřednicí, naopak aprobovala svou nečinností stav, kdy je dítě dál bez jakékoli psychologické pomoci a donucováno ke styku, celkem brutálním odnětím dítěte na ulici v květnu 2025** (viz video nahrávka v příloze pořízené kolemjdoucí paní, která si myslela, že dítě unášejí)

Místo toho <u>bez zákonné pravomoci a bez návrhu</u> omezila základní práva rodičům a osobám, které nejsou účastníky řízení:

- **rozhodnutí omezila rodičům svobodu projevu a „jiným subjektům" omezila svobodu projevu, výkon profese advokátům a svobodu podnikání (Zprávy, a.s., Spolku Maják pro Tebe z.s., „jiné osoby"), aniž by byli účastníci opatrovnického řízení. Moderace odvolacího soudu na neurčitě nazvané „jiné osoby", je snad ještě horší, neboť to může být kdokoli)**

V.

<u>Napadené rozhodnutí soudu prvního stupně</u>

13. Stěžovatelka podala dne 17.11.2025 návrh na vydání předběžného opatření, kdy požadovala, aby soud upravil péči o R.S., rodinnou terapii a psychologickou pomoc R.S.

14. Soud návrh stěžovatelky zamítl a následně **bez návrhu/sám** vydal předběžné opatření ukládající zákaz zveřejňování informací o případu R.S. Stalo se tak v neděli 23.11.2025 přesně několik hodin po zveřejněné podcastu Ve stínu pod názvem „Bez Tomáška neodejdu!" Úřednice odnesla plačícího chlapce z bytu matky na seznam zprávy, i když návrh na předběžné opatření byl na soudu podán již 17.11.2025.

15. **Předběžné opatření je protiústavní a vydané zcela mimo zákonný rámec zejména z následujících důvodů:**

- **bylo samotným soudem vydáno dle ustanovení § 75c odst. 1 ve spojení s ustanoveními 76 odst. 1 písm. e/ a § 76 odst. 2 (viz odkaz soudu v rozhodnutí samotném) bez návrhu, k čemuž soud neměl pravomoc, *„předběžné opatření nařídí předseda senátu pouze na návrh“* (ust. § 75 odst. 1 o.s.ř.);**
- **zásadním způsobem omezuje základní práva všech zúčastněných na svobodu projevu, výkonu profese a právo svobodně podnikat a je v přímém rozporu se zákazem cenzury;**
- **soud neprovedl žádný test proporcionality, který by odůvodňoval takto razantní předběžné opatření.**

16. Navíc takto nařízené předběžné opatření je časově neohraničeno, může tedy trvat věčně a stěžovatelce i po skončení opatrovnického řízení bude zakázáno zveřejňovat informace o nezletilém.

17. Postup soudu prvního stupně je v přímém rozporu se zásadou ne ultra petita, která je esenciální součástí práva na spravedlivý proces zaručeného čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Stěžovatelka nemohla předvídat, že bude rozhodováno o omezení její svobody projevu a svobody projevu třetích osob, a k věci se nemohla vůbec vyjádřit. Jde o typické „překvapivé rozhodnutí”, které je samo o sobě protiústavní dle konstantní judikatury Ústavního soudu.

18. **Základní práva, která soud svým postupem a napadeným rozhodnutím porušil a omezil, a odvolací soud tento protiústavní postup soudu prvního stupně ve své podstatě potvrdil:**

U matky

19. Soud dlouhodobě omezuje její výkon práva dle čl. 32 Listiny a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, což bylo napadenými rozhodnutími opět prohloubeno. Matka je trestána, persekuována a její rodičovství je soudem omezováno proto, že dítě k otci nechce (viz obsah spisu- konkrétně zápisy o předávání dítěte v Marsellus, výkon rozhodnutí, včetně nezákonného zásahu).

20. Soud dále zcela překvapivě omezil základní právo stěžovatelky, i třetích osob, na svobodu projevu a zákaz cenzury dle čl. 17 odst. 1, 2, 3, 4 a čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (právo na svobodu projevu).

21. Svým postupem pak zcela bez dalšího soud poručil čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (právo na spravedlivý proces), když návrh stěžovatelky bez dalšího zamítl a sám bez jakékoli zákonné pravomoc a v rozporu s judikaturou vydal zákaz zveřejňování informací o případu nezletilého.

22. Ve svém důsledku napadeným rozhodnutím soudu prvního stupně, soud porušil svým dlouhodobě nezákonným postupem v řízení vůči stěžovatelce, kdy ji posledním rozhodnutím ve věci samé výrazně omezil v péči, což napadeným rozhodnutím – zamítnutím návrhu stěžovatelky na nařízení předběžného opatření potvrdil, čl. 3 odst. 3 Listiny. Stěžovatelka nemá omezenou rodičovskou odpovědnost a v rámci jejího řádného výkonu po ní nemůže soud chtít, aby nutila přes výrazně

projevenou vůli dítěte a somatické projevy dítě k realizaci péče otce. Tomáš uvádí i konkrétní důvody proč k otci nechce. Proto ji soud nemůže trestat tím, že ji péči/styk zásadním způsobem omezí s odůvodněním, že dítě dostatečně na styk „nepřipraví".

U R.S.

23. Soud dlouhodobě ignoruje nebo zcela omezuje práva dítěte dle Úmluvy o právech dítěte a Listiny, a to konkrétně:

Článek 3 Úmluvy - Nejlepší zájem dítěte

24. Veškerá jednání všech osob týkající se dětí by měly mít na zřeteli jejich nejlepší zájem, kdy při hodnocení zájmu dítěte musí soud poměřovat všechny základní práva dítěte, včetně práva na to, aby bylo přihlédnuto k jeho názoru a aby bylo chráněno jeho fyzické a duševní zdraví. Tato práva jsou si rovna. Soud v dané věci porušuje a upřednostňuje pouze právo jednoho z rodičů (otce) na styk. Nic takového jako právo na vynucený styk neexistuje. Napadené rozhodnutí, které ve své podstatě posvětilo meritorní rozhodnutí tím, že byl návrh matky na nařízení předběžného opatření zamítnut, je v tomto směru nepřezkoumatelné pro jeho nedostatečné a absurdní odůvodnění, kdy se soud ve své podstatě odkazuje na předběžně vykonatelné rozhodnutí ve věci samé, a to i přesto, že bylo osvědčeno a prokázáno, že R.S. péči otce dlouhodobě odmítá a meritorní rozhodnutí je zcela odtrženo od reality a ve své podstatě nevykonatelné.

Článek 5 Úmluvy - Rodinné prostředí a ochrana

25. Dítě má právo na ochranu a podporu v rámci rodiny a od ostatních a dle čl. 32 odst. 4 Listiny – má dítě právo na rodičovskou výchovu a péči. Dítě je v daném případě rozhodnutími soudů odloučeno od matky, se kterou chce být a která ho vidí jen 4 dny v měsíci, pro což není absolutně žádný důvod. Jediný důvod zřejmý ze spisu je výtka matce, že syna málo ke styku připravuje (že ho málo nutí) a jediný důvod proč dítě nechce k otci zřejmě, bude zjevně snaha viktimizovat matku, že matka dítě ovlivňuje. Postup OSPODU i soudu naplňuje znaky institucionálního násilí na matce i dítěti.

Článek 8 Úmluvy - Ochrana identity (ochrana identity dítěte, včetně jeho rodinných vazeb)

26. Je zcela absurdní, že odkazem na tento článek odůvodnil soud zákaz zveřejňování informací, kdy jej sám porušil a zprostředkoval obsah spisu třetím osobám. Stejně je zcela absurdní, že R.S. může vidět svého bratra pouze 4 dny v měsíci, stejně tak jeho babičku atd.

Článek 9 Úmluvy - Právo na rodinu (dítě by nemělo být odděleno od svých rodičů).

27. R.S. je soudním rozhodnutím prakticky oddělen od své matky, fyzicky od ní byl oddělen doslova při nezákonném zásahu OSPODu.

Článek 12 Úmluvy - Právo na vyjádření názoru (dítě má právo vyjádřit svůj názor na věci, které se ho týkají).

28. Tohle právo je v řízení popíráno zcela, při zásahu bylo popřeno drasticky. Nejen že soud neslyší, co dítě říká, soud to ani slyšet nechce (viz komunikace dítěte při předávání v Marsellusu a i komunikace dítěte vůči OSPODu při nezákonném zásahu vůči dítěti).

Článek 13 Úmluvy - Svoboda projevu (právo na svobodu vyjadřování).

29. Toto právo je popřeno tím, že dítě mělo opatrovníka, který jej nepravdivě informuje o jeho právech (viz nahrávka ze zásahu) a soud zakazuje zákonným zástupcům dítěte za dítě jeho situaci komunikovat. Dodnes soud nepřipustil do řízení zástupce, který s R.S. komunikuje (JUDr. G. I.) a ustanovil nového, který s R.S. dosud ani nemluvil a jeho zastoupení je zcela formální.

Článek 16 Úmluvy - Ochrana soukromí (dítě má právo na ochranu soukromí).

30. Dítě by mělo být v bytě u svého zákonného rodiče (tedy v soukromí) chráněno, nikoli být vystaveno nezákonnosti a svévoli.

Článek 19 Úmluvy - Ochrana před násilím (ochrana dětí před všemi formami násilí).

31. Dítě je dlouhodobě bez psychologické pomoci. Je dlouhodobě donucováno ke styku s otcem, kdy říká konkrétní důvody, proč k němu nechce. Dále bylo dítě prokazatelně obětí násilí pracovnice OSPODu, která samozvaně přemístila dítě mimo péči matky na základě vlastního svévolného rozhodnutí. To vše jako celek naplňuje znaky jak institucionálního násilí, tak fyzického, tak psychického násilí.

32. **Soud navíc kvitoval jednání OSPODu ze dne 8.11.2025**, který nezákonným odnětím dítěte porušil základní právo dítěte na nedotknutelnost osoby dle čl. 7 Listiny, na ochranu osobní svobody dle čl. 8 Listiny, právo na zachování jeho důstojnosti dle čl. 10 Listiny, právo na ochranu obydlí dle čl. 12 Listiny, právo na svobodu pohybu dle čl. 14 Listiny a na ochranu, jeho základní právo na péči matky, a základní právo na spravedlivý proces dle čl. 36 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

33. Soud prvního stupně také zcela excesivně vybočil ze své rozhodovací pravomoci, když omezil svobodu projevu **účastníků a dalších subjektů, včetně advokátů účastníků**, aniž by k takovému postupu disponoval **procesním návrhem** některého z účastníků a aniž by tyto subjekty byli účastníky řízení. V civilním řízení ovládaném dispoziční zásadou je nepřípustné, aby soud z vlastní iniciativy konstruoval omezující povinnosti, které nikdo nenavrhl a uložil povinnost osobám, které nejsou účastníky řízení. Takový postup je projevem libovůle a narušuje postavení soudu jako nestranného a nezávislého orgánu. Je v rozporu s konstantní judikaturou Ústavního soudu (např. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 10.11.1999, sp. zn. N 158/16 SbNU 171), aby soud ukládal povinnosti třetím stranám jen tak z libovůle, aniž by proto měl reálné důvody, které by splňovaly podmínku, jak ji stanoví § 76 odst. 2, tedy, že povinnosti třetím osobám lze ukládat pouze pokud *to lze na nich spravedlivě požadovat*, což zcela jistě není tento případ.

34. Je zcela v rozporu s principy demokratického právního státu, aby soud předběžným opatřením ukládal povinnosti neúčastníkům řízení, jako je společnost **Seznam.cz, a.s. (provozovatel Seznam Zpráv)** či spolek **Maják pro tebe, z.s.**, aniž by tyto subjekty měly možnost se k věci vyjádřit.

Ukládání povinností třetím osobám dle § 76 odst. 2 o. s. ř. je přípustné pouze tehdy, lze-li to na nich spravedlivě žádat. Je však pojmově vyloučeno, aby bylo po nezávislém médiu spravedlivě žádáno, aby rezignovalo na svou roli zprostředkovávat veřejnosti informace, aby bylo zachováno právo na kontrolu výkonu státní správy veřejností a tak jej nezákonně nutil, aby přestala informovat o kontroverzním postupu orgánů veřejné moci (OSPOD). Nutno dodat, že k pozastavení kontroly veřejnosti v důsledku uvedených opatření došlo a z důvodů předběžného opatření stále dochází.

35. **Stěžovatelka podala návrh na předběžné opatření za účelem ochrany bezpečí a nejlepšího zájmu svého syna, který opakovaně odmítá péči otce, kdy tento návrh byl podán poté co R.S. od otce podruhé utekl (poprvé dne 08.11.2025, podruhé pak 17.11.2025), dlouhodobě není slyšen jeho konstantní názor.** Namísto poskytnutí ochrany R.S. však stát (OSPOD a následně soud) reagoval represivně – násilným odebráním R.S. bez vykonatelného právního titulu a následným zákazem o tomto postupu veřejně referovat. Stěžovatelka je přesvědčena, že má právo podrobit postup orgánu sociálně-právní ochrany dětí veřejné kritice, pokud tento orgán namísto ochrany dítěte stupňuje jeho trauma. Zveřejnění videozáznamu z incidentu (jenž je součástí opatrovnického spisu) není zásahem do soukromí nezletilého, ale **jedinou účinnou obranou proti nezákonnému postupu veřejné moci**, který zasahuje do práva na rodinný život (čl. 10 odst. 2 Listiny). Pokud by soudy mohly svévolně zakazovat informování o svých vlastních pochybeních, byla by tím zcela popřena kontrolní funkce veřejnosti v demokratické společnosti.

36. Stěžovatelka dále namítá, že napadená rozhodnutí fatálním způsobem zasahují do důvěry občanů v právo a spravedlivé rozhodování soudů. Stěžovatelka se na soud prvního stupně obrátila jako na instituci, která má poskytovat ochranu v situaci pociťovaného bezpráví a ohrožení zájmů nezletilého dítěte. Skutečnost, že soud namísto náležitého posouzení ochrany nezletilého z vlastní iniciativy uložil stěžovatelce a třetím osobám omezující povinnosti, které nikdo nenavrhl, činí z rozhodnutí akt naprosté nepředvídatelnosti.

37. Takový postup lze označit jako **„překvapivé rozhodnutí“**, které účastníku řízení znemožňuje efektivně hájit svá práva, neboť se nemohl k takto konstruované povinnosti v průběhu řízení vůbec vyjádřit. Pokud by se taková praxe stala standardem, vedlo by to v krajním případě k tomu, že se veřejnost bude důvodně obávat obracet se na soudy s žádostí o pomoc. Občan by byl vystaven riziku, že soud v rámci své libovůle rozhodne o zcela jiných otázkách, než které jsou předmětem návrhu, a to dokonce v neprospěch samotného navrhovatele. Tento stav je v příkrém rozporu s principem právní jistoty a právem na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny, neboť soud má být nestranným arbitrem sporu, nikoliv aktivistickým orgánem, který svévolně rozšiřuje předmět řízení nad rámec dispozičních úkonů účastníků.

<u>Napadené rozhodnutí odvolacího soudu</u>

38. Proti napadenému rozhodnutí soudu prvního stupně podala stěžovatelka odvolání, kdy doufala, že zcela flagrantní překročení pravomocí soudu, popření spravedlnosti a základních práv stěžovatelky, R.S., ale i třetích osob, bude zhojeno rozhodnutím odvolacího soudu. To se nestalo, naopak odvolací soud posvětil rozhodnutí soudu prvního stupně v zamítavé části a pouze změnil výrok o zákazu informování o věcech R.S., který formálně uložil rodičům. Nicméně z odůvodnění napadeného

rozhodnutí odvolacího soudu je zřejmé, **že pokud je zákaz uložen rodičů, tak tím více se vztahuje na „jiné (třetí) osoby“** (viz bod 14 odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolacího soudu), **což může být v podstatě kdokoli**.

39. Odvolací soud navíc změnil předběžné opatření tak, že *„**že se rodičům zakazuje, aby** po dobu řízení ve věcech péče soudu o nezletilé, aktuálně vedených u Okresního soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 0 P 121/2020 **poskytovaly jiným osobám**, ..., **informace o nezletilém, v jakékoli formě**“*. To znamená, že rodiče nemohou poskytovat informace o nezletilém nikomu, ani A. E., ani vyučujícím R.S., ani OSPODu, ani žádným veřejným orgánům, přičemž tento zákaz může být objektivně porušován při každodenní péči o R.S.. Jde o závažný exces soudu, který nemá oporu v zákoně a není pro něj žádný relevantní důvod.

40. Stěžovatelka má důvodné podezření, že skutečným motivem pro vydání a následné potvrzení tohoto zákazu nebyl zájem nezletilého na ochraně soukromí, ale snaha **zabránit veřejné kontrole excesivního jednání orgánů veřejné moci**. Soudy se svým postupem pokoušejí vytvořit informační vakuum kolem incidentu (násilné odnětí R.S. dne 08.11.2025 z bytu matky), při kterém došlo k násilnému a traumatizujícímu odnětí dítěte bez adekvátního zákonného podkladu. Ochrana soukromí dítěte je zde zneužívána jako právní zástěna (zástupný důvod) k tomu, aby se veřejnost nedozvěděla o selhání OSPODu a následné nečinnosti soudů při ochraně práv nezletilého. Dále se snaží zabránit tomu, aby se veřejnost dozvěděla více o stavu opatrovnického řízení, kdy je nezletilé již po dobu několika let donucován ke styku s otcem a matka je za to, že ho nenutí násilím zcela neadekvátně kriminalizována.

41. Je alarmující, že odvolací soud v bodě 14 odůvodnění připouští, že svobodu slova nelze omezovat nad rámec zákona, avšak vzápětí tak činí s odkazem na budoucí život nezletilého. Stěžovatelka namítá, že pro budoucí život dítěte je mnohem škodlivější vědomí, že stát může svévolně, neomezeně, beztrestně a násilně zasahovat do jeho integrity. Existence videozáznamu toto bezpráví jen dokumentuje. Největší trauma je, že nikdo neslyší vůli R.S. a teď to ani nikdo nesmí vědět? R.S. neprospívá v rozhodnutí, tak jak jej učinil soud prvního stupně, toto rozhodnutí hrubě není v jeho zájmu, ale místo toho, aby systém přiznal a napravil chybu, hledá jiného viníka ... zřejmě ve stěžovatelce. Pokud je videozáznam z 8.11.2025 jedním z důkazů o nezákonném postupu státu, pak zákaz o něm není ochranou dítěte, ale **ochranou státní zvůle před veřejnou kritikou a odpovědností státu, kterou za to nese**.

42. Nikdo nechce rodinné věci medializovat, ale možná je na místě se zeptat, kdy je to pro jejich účastníky poslední možnost. Stěžovatelka je nemajetná, sama se stará o dva syny a být právně zastoupena po několik let pro ni bylo extrémně finančně náročné. Stejně právní zastoupení nevedlo k rozhodnutí, které by odpovídalo zájmu dítěte, systém selhal, naopak je agresivnější-viz videa o nuceném výkonu rozhodnutí (ulice) a viz zcela nezákonné odnětí (listopad 2025). Spoléhá snad systém na to, že v tomto případě stěžovatelka a její syn se nedomohou ochrany práv, protože na to nemají prostředky? ... proto se k nim stát může chovat jak se mu zachce? Není pak v těchto situacích jediná možná cesta kontrola veřejnosti, pokud systém selhává. R.S. chce být slyšen, přesto jeho právní zástupce JUDr. G. I. nebyla v řízeních připuštěna a byl mu ustanoven opatrovník, který s ním zatím ani nemluvil. Jak se má tedy takové dítě a taková matka v rámci systému bránit? Současná právní pomoc je poskytována pro bono, ale to nemusí být vždy možnost. **O těchto případech je naopak potřeba mluvit a je**

potřeba pojmenovat ve jménu porušení jakých práv a koho porušujeme zcela zásadní pilíř právního státu a tou je svoboda projevu a ostatní základní práva. V daném případě jde o zcela jinou věc než excesivní medializaci a pokud jde o excesivní medializaci v neprospěch dítěte, právní systém zná jiné prostředky ochrany dítěte, jako jsou žaloby na ochranu osobnosti atd. V dané věci ale naprosto nejde o tento případ. **Zde pochybil systém, OSPOD a soudy a jediné co je předmětem posouzení této ústavní stížnosti je: mohou v takovém případě zakázat o tom informovat veřejnosti? Mohou takto svévolně chránit vlastní nezákonnost?**

43. Ústavní neudržitelnost postupu obou soudů podtrhuje i dlouhodobě ustálená judikatura obecných soudů, reprezentovaná zejména **rozhodnutím Vrchního soudu v Praze ze dne 07.02.1994, sp. zn. 3 Co 16/94**. Toto rozhodnutí striktně odmítá možnost využívat institut předběžného opatření k plošné restrikci svobody projevu. Soud v něm konstatoval, že uložení povinnosti zdržet se uveřejňování informací a komentářů cestou předběžného opatření je nepřípustným zásahem do Listiny, neboť:

„Předběžné opatření, jímž by žalovanému bylo uloženo zdržet se v jím vydávaném deníku uveřejňování jakýchkoli komentářů a informací týkajících se osoby žalobce, s výjimkou přetiskování zpráv převzatých od oficiálních tiskových agentur, do rozhodnutí ve věci samé, znamená restrikci svobody projevu, která je zaručena Listinou základních práv a svobod vyhlášenou jako součást ústavního pořádku České republiky (usnesení předsednictva České národní rady ze dne 16.12.1992). Jde přitom o jedno z nejdůležitějších práv v demokratické společnosti zahrnující svobodu názoru a svobodu přijímání a rozšiřování informací veřejnosti. Je samozřejmé, že svoboda projevu nemůže být zcela bezbřehá, že jsou zde hranice vytvořené i novinářskou etikou, ale s ohledem na sledovaný cíl nelze předem postupovat podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. f) OSŘ, a to ani za situace, kdy dané omezení by se netýkalo uveřejňování zpráv od oficiálních agentur.“

44. Tento vnitrostátní závěr je plně v souladu s judikaturou **Evropského soudu pro lidská práva**, zejména s rozsudkem ve věci **RTBF proti Belgii.** V tomto případě ESLP judikoval, že preventivní zákazy vyžadují mimořádně úzký, přesný a specifický právní rámec. ESLP zdůraznil, že pokud soudy zakazují šíření informací o věcech veřejného zájmu (včetně kritiky veřejných institucí) dříve, než dojde k řádnému projednání věci, dopouštějí se cenzury, která nemá v demokratické společnosti místo.

45. Aplikováno na projednávaný případ, obecné soudy hrubě porušily zákaz **předběžné cenzury**. Tím, že stěžovatelce (a původně i třetím subjektům) zakázaly informovat o postupu OSPOD, tak nastolily stav, kdy je právo na informace potlačeno dříve, než bylo v řádném řízení prokázáno, že by zveřejněné informace byly neoprávněné či lživé. Soud zde jasně říká, že i když svoboda projevu není bezbřehá, nelze ji omezovat *ex ante* (předem) prostřednictvím § 76 o. s. ř. Soudy tak fakticky zaměnily roli předběžného opatření za konečný rozsudek, čímž stěžovatelku zbavily možnosti veřejně participovat na kontrole výkonu státní moci v čase, kdy je to pro ochranu jejích práv i práv nezletilého kritické.

46. Stěžovatelka namítá, že pokud ve výše citovaných rozhodnutích soudy shledaly nepřípustným omezení deníku (média), je o to více nepřípustné takto omezit matku nezletilého dítěte, která nejedná ze zištných či komerčních důvodů, ale v rámci legitimní obrany proti systémovému pochybení státních orgánů. Omezení svobody projevu stěžovatelky cestou předběžného opatření je v tomto světle projevem **preventivní represe**, která nemá v demokratickém právním státě místo a která přímo popírá smysl a účel čl. 17 Listiny a čl. 10 Úmluvy.

47. Při zvažování proporcionality mezi ochranou osobnostních práv nezletilého a právem stěžovatelky na svobodu projevu je nezbytné přihlédnout k motivaci stěžovatelky a kontextu celého případu. Je zcela zřejmé, že stěžovatelka jako matka nezletilého nemá sebemenší zájem na neodůvodněném vystavování soukromí svého syna veřejnosti. K medializaci incidentu přistoupila až v momentě, kdy ji procesní nečinnost soudů a excesivní postup OSPOD (násilné odebrání dítěte) fakticky zbavily jakékoliv jiné standardní cesty k ochraně bezpečí nezletilého.

48. Stěžovatelka vnímala veřejnou prezentaci postupu orgánů veřejné moci jako **jedinou a poslední možnost účinné obrany**. Jde o projev jisté institucionální zoufalosti. Pokud soudy v napadených rozhodnutích argumentují ochranou zájmů dítěte, pak stěžovatelka namítá, že v nejlepším zájmu dítěte je především ochrana před nezákonnými zásahy do jeho integrity ze strany státu. Za situace, kdy selhaly kontrolní mechanismy v rámci opatrovnického systému, představuje svoboda projevu stěžovatelky korektiv, který nesmí být preventivně umlčen. Navíc OSPOD ani soud nesmí být vykonavatelem práva jednoho rodiče (zde otce). **V testu proporcionality tak musí převážit právo na ochranu před svévolí státní moci, neboť zásah do svobody projevu stěžovatelky v této fázi jak se s ohledem na dosavadní postup soudu zdá, znamená faktické odnětí možnosti dovolat se spravedlnosti pro sebe i svého syna.**

49. Postup odvolacího soudu vykazuje prvky **nepřípustného zastrašování**. Tím, že soud potvrdil omezení svobody projevu stěžovatelky, vyslal jasný signál: občan, který si stěžuje na postup státních orgánů a předloží o tom důkazy, bude umlčen. Tento „odstrašující efekt“ má za cíl pacifikovat stěžovatelku a zabránit jí v legitimní obraně. Odvolací soud zcela ignoroval, že stěžovatelka zveřejněním informací nesledovala dehonestaci syna, ale ochranu jeho práv před nečinností institucí.

50. Odvolací soud svým rozhodnutím rezignoval na roli ochránce ústavnosti. Namísto toho, aby zrušil zjevně nezákonné a překvapivé rozhodnutí soudu prvního stupně vydané bez návrhu, pokusil se jej „zhojit“ úpravou, která je v demokratickém právním státě stejně neakceptovatelná. Takové rozhodnutí je výrazem libovůle a snahy o nastolení systémové neodpovědnosti státních orgánů, což je v přímém rozporu s čl. 1 a čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Stejně tak odvolací soud rezignoval na ochranu dítěte, kdy měl zatímně upravit jeho poměry.

51. Cenzura je dle čl. 17 odst. 3 Listiny nepřípustná absolutně – jde o tzv. negativní institucionální záruku svobody projevu, která na rozdíl od jiných zásahů do svobody projevu nepodléhá testu proporcionality a není přípustná za žádných podmínek.[1]

52. I kdyby se na daný zásah nevztahoval absolutní zákaz cenzury dle čl. 17 odst. 3 Listiny, ale „pouhý” test nezbytnosti dle čl. 17 odst. 4 Listiny a čl. 10 odst. 2 Úmluvy, napadená rozhodnutí ho nesplňují. Svobodu projevu lze omezit zákonem pouze tehdy, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Omezení musí být přiměřené, nesmí mít odrazující účinek (chilling

[1] WAGNEROVÁ, E., ŠIMÍČEK, V., LANGÁŠEK, T., POSPÍŠIL, I. a kol. *Listina základních práv a svobod: Komentář*. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2026-3-28]. ASPI_ID KO2_1993CZ. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X.

effect) na svobodnou veřejnou diskusi a nesmí být zneužíváno k jiným účelům, než pro které bylo stanoveno.

53. Soudy neprovedly žádný skutečný test proporcionality. Soud prvního stupně se omezil na konstatování, že nezletilý je identifikovatelný přes sdílené informace. Odvolací soud sice zúžil rozsah zákazu zveřejňování informací o nezletilém, avšak ani on nevážil oprávněný zájem stěžovatelky šířit informace o protiprávním postupu státního orgánu (OSPOD) jako jedinou možnou veřejnou obranu s potenciálně nenapravitelnými účinky na její rodinný život a na zájem nezletilého samotného. Přitom svoboda projevu představuje jeden z nejdůležitějších základů demokratické společnosti a záruky tohoto práva jsou zvlášť důležité. Média a veřejnost mají nezastupitelnou roli při informování o věcech veřejného zájmu, jakým je postup orgánů veřejné moci vůči dítěti a jeho rodičům.

54. **Napadená rozhodnutí soudů jsou v rozporu s níže uvedenou judikaturou Ústavního soudu a judikaturou ESLP:**

- **Usnesení Ústavního soudu pod sp. zn. IV. ÚS 350/16 -** Ústavní soud řešil situaci, kdy otec požadoval **předběžné opatření zakazující matce sdělovat školám informace o rodinném životě a zdravotním stavu dětí. Ústavní soud potvrdil, že obecné soudy správně posoudily, že není nezbytné formou předběžného opatření prozatímně upravovat poměry**, neboť posouzení způsobilosti k péči je předmětem znaleckého posudku. V nyní projednávaném případě navíc nikdo zákaz zveřejňování informací návrhem na nařízení předběžného opatření nenavrhoval, soud to učinil ex offo bez jakékoli pravomoci za účelem zakrytí svých vlastních pochybení. Jednoduše, aby se vše zametlo pod koberec a veřejnost se o opakovaných podstatných pochybeních soudů nedozvěděla.

- **Nález Ústavního soudu pod sp. zn. I. ÚS 3169/19 -** Ústavní soud v tomto nálezu **zrušil rozhodnutí obecných soudů pro porušení práva na svobodu projevu**. Ústředními důvody pro zrušení byly ty, že soudy se nedostatečně zabývaly zásahem do svobody projevu, který byl vyvolán vydaným předběžným opatřením. Ústavní soud výslovně odkázal na nález II. ÚS 1847/16 a zopakoval, že **v případě omezení svobody projevu předběžným opatřením musí soudy prokázat, že nařízení je odůvodnitelné a nezbytné.** Samotná existence sporu a tvrzení o potencionálním poškození nestačí — soudy jsou povinny skutečně vyhodnotit proporcionální střet svobody projevu s jiným chráněným zájmem.

  *„29. **Svobodu projevu a z ní odvozené právo na informace Ústavní soud ve své judikatuře konstantně považuje za jeden z úhelných kamenů demokratického právního státu**, neboť teprve svobodné informace a jejich výměna a svobodná diskuse činí z člověka občana demokratické země; naopak **absence této svobody demokracii pojmově vylučuje** (nálezy sp. zn. II. ÚS 164/15 či I. ÚS 526/98). Svoboda projevu je jedním ze základních předpokladů naplnění principů demokracie, neboť její záruky představují podmínky pro skutečnou participaci občanů a občanskou i politickou pluralitu. **Pro demokracii znamená šíření informací, myšlenek a názorů, ať už pochvalných či**

kritických, životní nutnost. *Jde o to, aby byla veřejnost seznámena se všemi dostupnými fakty nezbytnými pro vyvolání fundované debaty ve věcech celospolečenského zájmu a následného utváření názoru jednotlivců či k dosažení konsenzu o řízení a obstarávání věcí celospolečenského zájmu (srov. nález sp. zn. II. ÚS 164/15). Ústavní zakotvení svobody projevu jakožto ústavního subjektivního práva jednotlivce pak umožňuje každému jejímu nositeli ochranu v rovině ústavního soudnictví a klade limity jak pro zákonodárce při tvorbě právní úpravy, tak pro orgány aplikující právo (včetně soudů) při její interpretaci a aplikaci (srov. např. BARTOŇ, M. Svoboda projevu: principy, garance, meze. Praha: Leges, 2010, s. 30).*

30. Ve vztahu k omezení svobody projevu předběžným opatřením Ústavní soud v nálezu sp. zn. II. ÚS 1847/16 uvedl, že ačkoliv jsou možnosti výkonu svobody projevu omezeny v souladu s čl. 17 odst. 4 Listiny, možnost vyjádřit svůj názor, jakkoliv s ním lze nesouhlasit nebo mít výhrady k jeho formě, představuje výraz práva každého být v této debatě aktivním účastníkem, a podílet se tak spolu s ostatními na veřejném životě. Proto stejně jako v případě zatímní úpravy poměrů dotýkajících se vlastnických práv účastníků řízení musí ***též v případě omezení svobody projevu nařízením předběžného opatření soudy velmi pečlivě vážit, zdali je odůvodnitelné a nezbytné.***"[2]

- **Usnesení Ústavního soudu pod sp. zn. I. ÚS 231/17** - Ústavní soud posuzoval **předběžné opatření zakazující sdílení fotografií nezletilého na internetu.** Ústavní soud potvrdil závěr krajského soudu, že vydání takového předběžného opatření **nebylo důvodné**, přičemž formuloval klíčový závěr:

„Pokud o odvolání proti rozhodnutí o nařízení předběžného opatření uzavřel odvolací soud, že nebylo prokázáno takové ohrožení nezletilého dítěte, které by si mimořádný zásah vyžadoval, jelikož šlo toliko o ***domnělé, potenciální hrozby****, nepostupoval ústavně nekonformním způsobem. Otázka nevhodnosti takového sdílení fotografií nezletilého pak samozřejmě nemohla* ***sama o sobě*** *založit naléhavý důvod k vydání předběžného opatření."*[3]

- **Sommerfeld proti Německu** – ESLP zdůraznil, že nelze rozhodovat o styku bez zjištění názoru dítěte, pokud je schopno jej vyjádřit a **ESLP implicitně odmítl mechanické vynucování styku bez ohledu na dítě, kdy nelze bez zohlednění názoru dítěte legitimně nařídit styk.**
- **- Sahin proti Německu** – ESLP opětovně zdůraznil, že **názor dítěte je klíčový**, zejména pokud jde o citlivé rodinné vztahy, a dále uvedl, že **donucování může dítěti psychicky ublížit. ESLP dospěl k závěru, že styk nesmí být prosazován automaticky a represivně.**
- **- J. T. a D. S.**, kdy jasně řekl, že **nejlepší zájem dítěte má přednost před formálním právem rodiče na styk, kdy je nutné zohlednit citové vazby dítěte a jeho postoj.** Dle soudu nejlepší zájem dítěte není prázdný pojem – zahrnuje i jeho přání.

[2] Nález (ÚS) Ústavní soud - senát ze dne 31.03.2020 sp. zn. I. ÚS 3169/19 - 1 In [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2026-3-30]. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X.
[3] Usnesení (ÚS) Ústavní soud - senát ze dne 14.02.2017 sp. zn. I. ÚS 231/17 - 1 In [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2026-3-30]. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X.

- **- R. E.** uznal, že **násilné vymáhání styku dítěte je kontraproduktivní a stát nemá povinnost použít donucovací prostředky, pokud by dítě poškodily**

ZÁVĚR

S ohledem na vše shora uvedené stěžovatelka konstatuje, že napadená rozhodnutí obecných soudů představují nepřípustný exces, který vybočuje z mezí ústavnosti a principů demokratického právního státu. Rozhodování soudů o otázkách, které nebyly předmětem návrhu, uvalování fakticky nesplnitelných povinností a zejména represivní potlačování svobody projevu za účelem zamezení veřejné kontroly nad pochybením orgánů veřejné moci, je v přímém rozporu s principy, na nichž je založen demokratický právní stát. Stejně tak neposkytnutí ochrany dítěti a násilné dlouhodobé nucení ke styku s otcem, dnes již k péči otce, je přímé porušení uvedených základních práv dítěte.

Stěžovatelka zdůrazňuje, že „nejlepší zájem dítěte" nesmí být v soudní praxi vykládán jako bianco šek k nastolení informačního temna a odůvodnění jakéhokoli postupu. Ochrana soukromí nezletilého je legitimním cílem, avšak v tomto konkrétním případě byla zneužita jako zástupný argument k ochraně pověsti a nerušeného výkonu moci orgánu sociálně-právní ochrany dětí. Pokud by Ústavní soud takový postup aproboval, připustil by nebezpečný precedens, kdy je zájem dítěte účelově zneužíván jako nástroj cenzury a umlčování legitimní kritiky veřejnosti.

Skutečnou hrozbou pro zdárný vývoj nezletilého není existence videozáznamu dokumentujícího pravdu, ale existence systému, který umožňuje násilné odnětí dítěte bez právního titulu a následně umlčuje každého, kdo se proti takovému bezpráví odváží ozvat. Ústavní soud je v tomto smyslu poslední instancí, která může zabránit erozi důvěry veřejnosti v nestranné soudnictví a potvrdit, že svoboda projevu je základní podmínkou fungování právního státu, kterou nelze svévolně omezovat ani v rámci opatrovnických řízení.

za **D. G.**
Mgr. Markéta Chudáčková, advokát na základě plné moci